

Sygn. akt **X K 1050/15**

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – Bartosza Woźniaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 04 kwietnia 2016 roku i 22 kwietnia 2016 roku sprawy

sprawy **T. M. z domu L.**, syna D. i J. z domu L., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2014 roku w sprawie X K 85/14 za popełnione w dniu 21 stycznia 2013 roku czyny: (i) z art. 222 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, (ii) z art. 224 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, (iii) z art. 226 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. za które wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, które połączono i na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; z dniem 04 lutego 2016 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 sierpnia 2013 roku w sprawie X K 246/14 za popełnione w dniach 14 listopada 2013 roku, 30 listopada 2013 roku i 04 grudnia 2013 roku czyny z art. 178a § 1 k.k., za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata oraz gdzie orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat; z dniem 24 listopada 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2014 roku za popełniony w dniu 02 kwietnia 2014 roku w sprawie X K 758/14 czyn, za który orzeczono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 14 września 2015 roku wykonano w całości orzeczoną wobec skazanego karę pozbawienia wolności;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 13/15 za popełnione w dniu 29 września 2014 roku czyny: (i) z art. 279 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, (ii) z art. 244 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie wymierzono mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata,
5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie X K 207/15 za popełniony w dniu 13 stycznia 2015 roku czyn, za który wymierzono mu karę 5 miesięcy ograniczenia wolności w stosunku 20 godzin miesięcznie,

6. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 236/15 za popełniony w dniu 07 lutego 2015 roku czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku,

7. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 września 2015 roku w sprawie II K 262/15 za popełniony w dniu 14 stycznia 2015 roku czyn, za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

8. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 września 2015 roku w sprawie X K 300/15 za popełniony w dniu 24 lutego 2015 roku czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat,

9. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie X K 405/15 za popełnione czyny: (i) z art. 279 § 1 k.k. w dniu 24 marca 2014 roku za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, (ii) z art. 278 § 1 k.k. w okresie od 20 maja do 30 maja 2014 roku, za który wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i na art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 10 złotych każda, (iii) z art. 278 § 1 k.k. w okresie od 1 października do 3 października 2014 roku, za który wymierzono karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda, (iv) z art. 278 § 1 k.k. w okresie od 05 do 06 listopada 2014 roku, za który wymierzono karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda, gdzie wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 180 stawek dziennych po 10 złotych każda; wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat.

Orzekając na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i art. 4 § 1 k.k. oraz przepisy ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku

I. art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje węzły kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie X K 405/15 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 13/15,

II. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie X K 405/15,

III. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 3 k.k. oraz art. 89 § 1 i 1a k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X 85/14,
- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 246/14,
- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 758/14,
- w pkt I wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 405/15

i w ich miejsce wymierza skazanemu **T. M.** karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w oparciu o art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych prawomocnie orzeczone:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 246/14,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 758/14

i w ich miejsce orzeka wobec skazanego **T. M.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat,

III. na mocy art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec skazanego w pkt III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt X K 758/14 w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 14 września 2015 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

IV. na mocy art. 85 k.k., art. 91 § 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. oraz art. 89 § 1 i 1a k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności prawomocnie orzeczone:

- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20 marca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X 207/15,
- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 13/15,
- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 236/15,
- w pkt II, III i IV wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 405/15,
- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 300/15
- przez Sąd Rejonowy w Gdyni z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 262/15

i w ich miejsce wymierza skazanemu **T. M.** karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy samoistne kary grzywny prawomocnie orzeczone wobec skazanego:

- w pkt I wyroku Sądu Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 13/15,
- w pkt II, III i IV wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 405/15

i w ich miejsce wymierza skazanemu **T. M.** karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny, a na mocy art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej ustala na kwotę 10, 00 złotych (dziesięć złotych),

VI. w oparciu o art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych prawomocnie orzeczone:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 236/15,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 300/15

i w ich miejsce orzeka wobec skazanego **T. M.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat,

VII. na mocy art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec skazanego w pkt VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt X K 236/15 w okresie od 14 września 2015 roku do dnia 06 maja 2016, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VIII. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

IX. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalania skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt **X K 1050/15**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. M. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2014 roku w sprawie X K 85/14 za popełnione w dniu 21 stycznia 2013 roku czyny: (i) z art. 222 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, (ii) z art. 224 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, (iii) z art. 226 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. za które wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, które połączono i na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; z dniem 04 lutego 2016 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 sierpnia 2013 roku w sprawie X K 246/14 za popełnione w dniach 14 listopada 2013 roku, 30 listopada 2013 roku i 04 grudnia 2013 roku czyny z art. 178a § 1 k.k., za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata oraz gdzie orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat; z dniem 24 listopada 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2014 roku za popełniony w dniu 02 kwietnia 2014 roku w sprawie X K 758/14 czyn, za który orzeczono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 14 września 2015 roku wykonano w całości orzeczoną wobec skazanego karę pozbawienia wolności;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 13/15 za popełnione w dniu 29 września 2014 roku czyny: (i) z art. 279 § 1 k.k. za który wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, (ii) z art.

244 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie wymierzono mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata,

5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie X K 207/15 za popełniony w dniu 13 stycznia 2015 roku czyn, za który wymierzono mu karę 5 miesięcy ograniczenia wolności w stosunku 20 godzin miesięcznie,

6. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 236/15 za popełniony w dniu 07 lutego 2015 roku czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku,

7. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 września 2015 roku w sprawie II K 262/15 za popełniony w dniu 14 stycznia 2015 roku czyn, za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

8. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 września 2015 roku w sprawie X K 300/15 za popełniony w dniu 24 lutego 2015 roku czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat,

9. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie X K 405/15 za popełnione czyny: (i) z art. 279 § 1 k.k. w dniu 24 marca 2014 roku za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, (ii) z art. 278 § 1 k.k. w okresie od 20 maja do 30 maja 2014 roku, za który wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i na art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 10 złotych każda, (iii) z art. 278 § 1 k.k. w okresie od 1 października do 3 października 2014 roku, za który wymierzono karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda, (iv) z art. 278 § 1 k.k. w okresie od 05 do 06 listopada 2014 roku, za który wymierzono karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda, gdzie wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 180 stawek dziennych po 10 złotych każda; wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat.

dowody: odpisy wyroków k. 17-22v,42-57; dane o karalności k.23-26; orzeczenia, dane o karalności i dotyczące wykonania kar k. 815 i z akt X K 85/14, X K 246/14, X K 758/14, X K 13/15, X K 207/15, X K 236/15, XK 300/15, XK 405/15 i II K 262/15; dane dotyczące odbywania kar k.7-16; opinia o skazanym k.31-35

Zachowanie T. M. w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności zostało określone jako poprawne, ponieważ dziewięciokrotnie był wyróżniany nagrodami, raz natomiast był karany dyscyplinarnie. Do przełożonych odnosi się sposób regulaminowy. Nie deklaruje chęć podjęcia zatrudnienia.

dowody: opinia o skazanym k. 31-32

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce wskazać, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znalazł kodeks karny w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie Kodeksu karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) i art. 4 § 1 k.k.

Wymieniony przepis art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej przewiduje, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 – tj. kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydano wyroki w sprawach o sygn. akt II K 262/15, X K 300/15 i X K 405/15. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec niego przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016

roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Nie oznacza to jednakże, że Sąd nie dysponował możliwością wykorzystania tych przepisów ustawy – Kodeks karny, które obowiązywały do dnia 30 czerwca 2015 roku. Warto zauważyć, że art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2016 roku nie ingeruje w treść art. 4 § 1 k.k., nie uniemożliwia również jego stosowania. W rezultacie, orzekając po 1 lipca 2015 roku Sąd wpierv zobowiązany jest zbadać, czy przepisy art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie przepisów ustawy – Kodeks karny znajdują zastosowanie w sprawie skazanego, a następnie – posługując się art. 4 § 1 k.k. – zbadać, które przepisy są w konkretnym postępowaniu względniejsze.

W przedmiotowej sprawie owo badanie przepisów pod kątem ich „względności” dla skazanego ujawniło, że niewątpliwie korzystniejsze dla skazanego były przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd Sąd doszedł do przekonania, że na mocy obecnie obowiązujących (tj. po 1 lipca 2015 roku, ze zmianami wprowadzonymi w życie w dniu 15 kwietnia 2016 roku) przepisów łączeniu nie podlegałyby kary orzeczone wobec skazanego w sprawach X K 758/14 i X K 207/15. W pierwszej z wymienionych spraw orzeczona kara pozbawienia wolności została w całości wykonania w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 14 września 2015 roku, natomiast w odniesieniu do kary ograniczenia wolności wymierzonej skazanemu w sprawie X K 207/15 postanowieniem z 30 listopada 2015 roku zawieszono jej wykonanie (Wo 337/15). Natomiast stosownie do nowego brzmienia art. 85 § 2 k.k. łączeniu podlegają wyłącznie kary podlegające wykonaniu. W rezultacie, Sąd nie miałby również możliwości zaliczenia – w oparciu o art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. – okresu rzeczywistego pozbawienia wolności wobec skazanego.

Warto również zauważyć, na gruncie rozważań odnośnie konkurencyjności ustaw, że również na gruncie ustawy obowiązującej po 1 lipca 2015 roku (ze zmianami wprowadzonymi od 15 kwietnia 2016 roku) Sąd miałby możliwości połączenia kar orzeczonych wobec skazanego w sprawach X K 400/15 i X K 13/15; na przeszkodzie nie stałby bowiem art. 85 § 2 k.k., zgodnie z którym podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa określone w § 1 tego przepisu. Z uwagi na wyeliminowanie – w oparciu o ten przepis – możliwości połączenia kary wymierzonej skazanemu w sprawie X K 207/15 Sąd uzyskałby natomiast możliwość łączenia kar pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia (albo gdzie zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności) wymierzonych w sprawach X K 85/14, X K 246/14, X K 300/15 i II K 262/15 z karami pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania w sprawach X K 400/15 i X K 13/15.

W rezultacie Sąd doszedł do przekonania, że przepisy ustawy – Kodeks karny obowiązujące do 30 czerwca 2015 roku są wobec skazanego względniejsze, albowiem umożliwiają połączenie wszystkich kar z wydanych wobec niego wyroków i, w rezultacie, na odbywanie przez niego kar łącznych orzeczonych w wyroku łącznym przy jednoczesnym zaliczeniu na poczet tych kar okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu. Z tego też względu Sąd, na mocy art. 4 § 1 k.k., zastosował w przedmiotowej sprawie właśnie te przepisy.

Sąd zważył dalej, iż postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach.

Sąd zważył dalej, że przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z powyższym uregulowaniem, sąd wymierza karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy (chronologicznie), chociażby nieprawomocny wyrok skazujący, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary podlegające łączeniu (por. uchwała SN z dnia 25.02.2005, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Innymi słowy, warunkiem wymierzenia kary łącznej jest wymierzenie podlegających łączeniu kar za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym. Jeżeli kary za przestępstwa pozostające w takim zbiegu zostały wymierzone w różnych wyrokach, Sąd wydaje wyrok łączny (art. 570 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie, Sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy oraz w aktach spraw X K 85/14, X K 246/14, X K 758/14, X K 13/15, X K 207/15, X K 236/15, XK 300/15, XK 405/15 i II K 262/15 z których dopuszczono dowód: odpisach wyroków, danych o karalności, informacji o pobytach, opinii o skazanym. Na podstawie tych dowodów, Sąd przyjął, iż chronologia kolejnych przestępstw popełnianych przez skazanego T. M. i kolejnych wyroków, na mocy których był on skazywany, wskazuje, że popełnił on przestępstwa pozostające w zbiegu realnym.

Sąd zważył dalej, iż pośród przestępstw popełnionych przez skazanego możliwość połączenia i orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności istniała w stosunku do tych, które pozostawały w zbiegu realnym, o którym mowa w art. 85 k.k. i objęte zostały:

-.

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X 85/14,
- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 246/14,
- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 758/14,
- pkt I wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 405/15.

Kolejny zbieg realny zachodził wobec kar orzeczonych wobec skazanego:

-.

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20 marca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X 207/15,
- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 13/15,
- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 236/15,
- pkt II, III i IV wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 405/15,
- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 300/15
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 262/15.

Ponadto, z uwagi na chronologię popełnionych przez skazanego przestępstw i wydanych wobec niego wyroków w niniejszym postępowaniu zachodziła możliwość połączenia środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych wobec niego:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 246/14,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 758/14,

a także (w kolejnym ciągu) zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych prawomocnie orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 236/15,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 300/15.

Sąd dokonał również połączenia kar grzywny, orzeczonych wobec skazanego:

-.

- w pkt I wyroku Sądu Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 13/15,
- w pkt II, III i IV wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 405/15.

Celem uporządkowania uzasadnienia Sąd podzielił je na części, dotyczące odpowiednio wymierzonych skazanemu kar łącznych pozbawienia wolności oraz orzeczonych wobec niego zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i grzywny.

I. Co do kar łącznych pozbawienia wolności

Na początku swoich rozważań Sąd pragnie wskazać, iż w niniejszej sprawie zaistniała, z uwagi na treść art. 575 § 1 k.p.k., konieczność rozwiązania węzłów kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie X K 405/15 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 13/15. Warto przy tym zaznaczyć, że rozwiązaniu uległy jedynie węzy kar łącznych, orzeczony w tych wyrokach, nie zaś pozostałe rozstrzygnięcia.

Pkt III wyroku

Sąd zważył dalej, iż – uwzględniając powyższe rozważania - chronologia kolejnych przestępstw popełnianych przez T. M. i kolejnych wyroków, na mocy których był on skazywany, wskazuje, że chronologicznie pierwszym wyrokiem podlegającym łączeniu w przedmiotowej sprawie było orzeczenie wydane w dniu 10 kwietnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 85/14. Czyny, objęte tym wyrokiem, zostały przez skazanego popełnione w dniu 21 stycznia 2013 roku. Z karą orzeczoną w wyroku wydanym w tej sprawie łączeniu podlegały kary orzeczone w sprawach X K 246/14, X K 758/14 i w pkt I wyroku X K 405/15. I tak, czyny objęte wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 246/14 popełnione zostały w dniach 14 listopada 2013 roku, 30 listopada 2013 roku i 04 grudnia 2013 roku. Kolejny czyn został przez skazanego popełniony w dniu 02 kwietnia 2014 roku, za co został skazany w sprawie X K 758/14. I wreszcie w dniu 24 marca 2014 roku skazany popełnił czyn, za który został skazany w pkt I wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt X K 405/15. Niewątpliwie zatem w stosunku do tychże skazań zachodziły warunki o których mowa w art. 85 k.k., a które stanowiły podstawę dla połączenia wymierzonych w nich kar jednostkowych w karę łączną.

Sąd wziął przy tym pod uwagę tą okoliczność, że czyn, którego dopuścił się skazany i za który został skazany w pkt I wyroku wydanego w sprawie X K 405/15 popełniony został po dniu 8 czerwca 2010 roku, tj. po dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks karny m.in. w art. 89 § 1 i wprowadzającej nowy §1a tego artykułu. W oparciu o powyższą zmianę stanu prawnego możliwe stało się połączenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania w sytuacji, w której sąd nie znalazł podstaw dla warunkowego zawieszenia kary łącznej wymierzonej w wyroku łącznym z uwagi na niespełnienie przesłanek o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k. Do tejże daty, w przypadku stwierdzenia, że nie zachodzą warunki określone w art. 69 k.k. konieczne było, pomimo spełniania warunków z art. 85 k.k., umorzenie postępowania

o wydanie wyroku łącznego z uwagi na niemożność pogorszenia sytuacji procesowej skazanego (obecnie sytuacja taka zachodzi, z uwagi na art. 4 § 1 k.k., jedynie w stosunku do tych czynów, które popełnione zostały przez dniem 8 czerwca 2010 roku). Reasumując, w stosunku do czynów, które popełnione zostały po dniu 8 czerwca 2010 roku i pozostają w zbiegu realnym o którym mowa w art. 85 k.k. oraz za które orzeczono jednostkowe kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowe zawieszenia ich wykonania, możliwe stało się, w oparciu o w/w nowelę, ich połączenie w wyroku łącznym i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zważył, iż w sprawie o sygn. akt X K 405/15 wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat i do dnia wydania wyroku łącznego nie wydano postanowienia o zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności. Immanentnie, warunkowemu zawieszeniu uległy również jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu w tej sprawie. Uwzględniając powyższe Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie o wydanie wyroku łącznego zachodzą warunki do orzeczenia wobec skazanego, w oparciu o treść art. 85 k.k. i art. 89 § 1 i 1a k.k. oraz pozostałych przepisów przywołanych w sentencji wyroku, kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd miał przy tym na uwadze stanowisko wyrażone w tej kwestii w treści uchwały 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku I KZP 13/13.

Sąd przeszedł następnie do rozważań odnośnie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Kara łączna pozbawienia wolności, zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. powinna mieścić się w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Nadto, Sąd, uwzględniając granice wymiaru kary łącznej przy łączeniu kar jednostkowych wziął pod uwagę także to, iż czyny, za które T. M. został skazany w sprawie o sygn. akt X K 246/14, popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Stąd też, opisana wyżej zasada wymiaru kary łącznej, musiała uwzględniać tą okoliczność i podlegać modyfikacji, polegającej zgodnie z treścią art. 91 § 2 k.k. na jej wymiarze w granicach od najsurowszej z kar wymierzonej za poszczególne przestępstwo lub ciąg przestępstw do ich sumy. Przepis art. 91 § 2 k.k., regulujący kwestie wymiaru kary w przypadku realnego zbiegu ciągów przestępstw bądź ciągu z innym przestępstwem (jak w tym przypadku), wprost odsyła do odpowiednio stosowanych przepisów rozdziału dotyczącego kary łącznej, a więc także do art. 86 § 1 k.k. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 września 2010 roku, sygn. akt III KK 249/10). Odpowiednie stosowanie art. 86 k.k. oznacza, że w sytuacji określonej w art. 91 § 2 k.k. sąd ma wymierzyć karę łączną nie w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar wskazanych w art. 86 § 1 k.k., lecz w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za ciąg przestępstw lub za jednostkowe czyny, w zależności od tego, która z nich jest surowsza, do sumy orzeczonych w danym postępowaniu kar za ów ciąg lub ciągi przestępstw i za czyny jednostkowe, oczywiście z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 roku, sygn. akt IV K 397/09).

Sąd uwzględnił jednak także to, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdował art. 91 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w § 1, orzeczona w wyroku łącznym kara nie może przekroczyć górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka zachodziła w stosunku do czynów kwalifikowanych z art. 178a § 1 k.k. Przestępstwa, za które T. M. został skazany w/w wyrokami, zostały bowiem popełnione w krótkich odstępach czasu, kwalifikowane były z tych samych przepisów ustawy karnej i w podobny sposób. Sąd zważył jednocześnie, że owo ograniczenie nie miało zastosowania do pozostałych kar podlegających łączeniu w ramach tej kary łącznej – tj. w odniesieniu do kar wymierzonych skazanemu w sprawach XK 85/14 i w pkt I sprawy X K 405/15.

Uwzględniając powyższe uregulowania kara łączna, wymierzona skazanemu przy łączeniu kar jednostkowych w sprawach X K 85/14, X K 246/15, X K 758/14 i w pkt I w sprawie X K 405/15, mogła kształtować się od kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zważył dalej, iż wymierzając karę łączną nie rozważa się ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych

czynów. W doktrynie prawa karnego podkreśla się, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (zob. M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motyw bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. Jednocześnie wymiar kary łącznej w oparciu o pełną absorpcję może mieć miejsce jedynie w tych przypadkach, w których granica pomiędzy realnym, a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zarysowana zbyt wyraźnie, gdy z pozostałych w zbiegu przestępstw jedno wyraźnie dominuje w ocenie całości zdarzenia. Instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw, lecz służy racjonalizacji reakcji karnej, opierającej się na założeniu, że samo wydanie pierwszego wyroku skazującego, o którym mowa w art. 85 k.k. powinno być dla skazanego przestrożą przed popełnieniem nowego przestępstwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Natomiast im luźniejszy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu - gdy zostały popełnione w znacznych odstępach czasu, gdy godzą w różne dobra prawne lub w dobra różnych osób pokrzywdzonych - tym bardziej zasadne jest stosowanie zasady kumulacji. Nadto, sam fakt popełnienia wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (zob. wyrok SN z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11 stycznia 1986 r., OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 128).

Kierując się przedstawionymi wyżej zasadami wymierzania kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, Sąd uznał, że w zakresie połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych w sprawach o sygn. akt X K 85/14, X K 246/15, X K 758/14 i w pkt I wyroku X K 405/15 wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec skazanego zasady asperacji. Skazany popełnił zarzucane mu czyny na przestrzeni kilkunastu miesięcy (od stycznia 2013 roku do kwietnia 2014 roku); popełniane przez skazanego występki skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnym – mieniu, bezpieczeństwu w komunikacji i instytucji państwowych. Poszkodowane nimi były różne osoby i podmioty. Sąd miał jednocześnie na względzie to, że czyny te miały charakter występków umyślnych i stanowiły wyraz braku poszanowania dla obowiązujących norm prawnych. Nie bez znaczenia pozostały też okoliczności związane z oceną postawy skazanego zaprezentowaną w opinii penitencjarnej pozwalającej, zdaniem Sądu przyjąć, iż obecnie proces resocjalizacji T. M. przebiega w sposób poprawny.

Mając na względzie powyższe okoliczności przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami należało zdaniem Sądu zastosować zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Uwzględniając to Sąd doszedł do przekonania, że karą współmierną i sprawiedliwą będzie kara 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zważył dalej, że pozostałe kary, orzeczone wobec skazanego w sprawach X K 207/15, X K 13/15, X K 236/15, II K 262/15, X K 300/15 i w pkt 2-4 w sprawie X K 405/15, nie podlegały połączeniu w ramach tego zbiegu przestępstw, albowiem popełnione zostały po dniu 10 kwietnia 2014 roku, a zatem po wydaniu wyroku w sprawie X K 85/14. Powyższe kary podlegały jednak łączeniu w ramach kolejnego zbiegu, co do którego orzeczono w VI wyroku.

Pkt VI wyroku

W odniesieniu do zbiegu przestępstw, za które skazanemu wymierzono karę łączną w pkt VI wyroku, chronologicznie pierwszym wyrokiem podlegającym łączeniu w przedmiotowej sprawie było orzeczenie wydane w dniu 20 marca 2015 roku przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 207/15. Czyn, objęte tym wyrokiem, został przez skazanego popełniony w dniu 13 stycznia 2015 roku. Z karą orzeczoną w wyroku wydanym w tej sprawie łączeniu podlegały kary orzeczone w sprawach X K 13/15, X K 236/15, II K 262/15, X K 300/15 i w pkt 2-4 w sprawie X K 405/15. I tak, czyny objęte wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 13/15 popełnione zostały w dniu 29 września 2014 roku. Kolejny czyn został przez skazanego popełniony w dniu 07 lutego 2015 roku, za co został skazany w sprawie X K 236/15. Dalej, skazany popełnił w dniu 14 stycznia 2015 roku czyn, za który został skazany w sprawie o sygn. akt II K 262/15. W dniu 24 lutego 2015 roku popełnił skazany czyn, za który skazany został wyrokiem wydanym w sprawie X K 300/15. I wreszcie w okresie od 20 maja do 06 listopada 2014 roku skazany popełnił czyny, za które został skazany w pkt II - IV wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt X K 405/15. Niewątpliwie zatem w stosunku do tychże skazań zachodziły warunki o których mowa w art. 85 k.k., a które stanowiły podstawę dla połączenia wymierzonych w nich kar jednostkowych w karę łączną.

Sąd wziął przy tym pod uwagę tą okoliczność, że czyn, którego dopuścił się skazany i za który został skazany w pkt II - IV wyroku wydanego w sprawie X K 405/15 i w sprawie o sygn. akt X K 13/15 popełnione zostały po dniu 8 czerwca 2010 roku, tj. po dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks karny m.in. w art. 89 § 1 i wprowadzającej nowy §1a tego artykułu. W oparciu o powyższą zmianę stanu prawnego możliwe stało się połączenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania w sytuacji, w której sąd nie znalazł podstaw dla warunkowego zawieszenia kary łącznej wymierzonej w wyroku łącznym z uwagi na niespełnienie przesłanek o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k. Do tejże daty, w przypadku stwierdzenia, że nie zachodzą warunki określone w art. 69 k.k. konieczne było, pomimo spełniania warunków z art. 85 k.k., umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego z uwagi na niemożność pogorszenia sytuacji procesowej skazanego (obecnie sytuacja taka zachodzi, z uwagi na art. 4 § 1 k.k., jedynie w stosunku do tych czynów, które popełnione zostały przez dniem 8 czerwca 2010 roku). Reasumując, w stosunku do czynów, które popełnione zostały po dniu 8 czerwca 2010 roku i pozostają w zbiegu realnym o którym mowa w art. 85 k.k. oraz za które orzeczono jednostkowe kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowe zawieszenia ich wykonania, możliwe stało się, w oparciu o w/w nowelę, ich połączenie w wyroku łącznym i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zważył, iż w sprawie o sygn. akt X K 405/15 wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat i do dnia wydania wyroku łącznego nie wydano postanowienia o zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności. Immanentnie, warunkowemu zawieszeniu uległy również jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu w tej sprawie. Również w sprawie o sygn. akt X K 13/15 wobec skazanego warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności, a w dacie orzekania nie zarządzono jej wykonania. Uwzględniając powyższe Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie o wydanie wyroku łącznego zachodzą warunki do orzeczenia wobec skazanego, w oparciu o treść art. 85 k.k. i art. 89 § 1 i 1a k.k. oraz pozostałych przepisów przywołanych w sentencji wyroku, kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd miał przy tym na uwadze stanowisko wyrażone w tej kwestii w treści uchwały 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku I KZP 13/13.

Sąd przeszedł następnie do rozważań odnośnie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, stwierdzając, że rozważania przeprowadzone w odniesieniu do kary łącznej orzeczonej w pkt III niniejszego wyroku pozostają aktualne również w stosunku do kary łącznej wymierzonej skazanemu w pkt VI wyroku, w tym także w odniesieniu do art. 91 § 3 k.k. co kar wymierzonych mu w sprawach X K 13/15 i X K 405/15 (co do art. 279 § 1 k.k.) i w sprawach X K 236/15 i X K 300/15 (co do art. 178a § 1 k.k.). Dodatkowo Sąd, jako podstawę orzeczenia, wskazał art. 87 k.k., umożliwiający łącznie kar pozbawienia wolności i kar ograniczenia wolności – w sprawie o sygn. akt X K 207/15 skazanemu wymierzono bowiem karę ograniczenia wolności.

Uwzględniając powyższe uregulowania i rozważania kara łączna, wymierzona skazanemu przy łączeniu kar jednostkowych w sprawach X K 207/15, X K 13/15, X K 236/15, II K 262/15, X K 300/15 i w pkt 2-4 w sprawie

X K 405/15, mogła kształtować się od kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności do kary łącznej 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kierując się przedstawionymi wyżej zasadami wymierzania kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, Sąd uznał, że w zakresie połączenia w/w jednostkowych kar pozbawienia wolności i ograniczania wolności wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec skazanego zasady asperacji. Skazany popełnił zarzucane mu czyny na przestrzeni kilku miesięcy (od września 2014 roku do lutego 2015 roku); popełniane przez skazanego występki skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnym – mieniu i bezpieczeństwu w komunikacji. Poszkodowane nimi były różne osoby i podmioty. Sąd miał jednocześnie na względzie to, że czyny te miały charakter występków umyślnych i stanowiły wyraz braku poszanowania dla obowiązujących norm prawnych. Nie bez znaczenia pozostały też okoliczności związane z oceną postawy skazanego zaprezentowaną w opinii penitencjarnej pozwalającej, zdaniem Sądu przyjąć, iż obecnie proces resocjalizacji T. M. przebiega w sposób poprawny.

Mając na względzie powyższe okoliczności przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami należało zdaniem Sądu zastosować zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Uwzględniając to Sąd doszedł do przekonania, że karą współmierną i sprawiedliwą będzie kara 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

II. Co do łączenia zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych

Sąd, zobligowany treścią art. 90 § 2 k.k., zastosował odpowiednio także art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w odniesieniu do wymierzonych skazanemu środków karnych zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zgodnie z treścią art. 90 § 2 k.k. w razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa m.in. zakazów tego samego rodzaju, sąd stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej. W niniejszym postępowaniu, co już wyjaśniono wyżej, za zbiegające się przestępstwa uznano czyny, za które T. M. skazano wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt X K 246/14 i X K 758/14 zaliczane do pierwszego z ciągów realnych przestępstw (pkt IV wyroku) oraz w sprawach o sygn. akt X K 236/15, X K 300/15 zaliczane do drugiego ciągu przestępstw (pkt VIII wyroku).

Uwzględniając, w zakresie zakazów prowadzenia pojazdów orzeczonych w sprawach o sygn. akt X K 246/14 i X K 758/14 tą samą zasadę, co w przypadku orzeczonej wobec skazanego w pkt III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności i uwzględniając tą samą argumentację, Sąd dokonał ich połączenia i w ich miejsce wymierzył skazanemu T. M. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w łącznym 8 (ośmiu) lat.

Również w stosunku do środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych w sprawach o sygn. akt X K 236/15 i X K 300/15 Sąd zastosował tą samą zasadę, co w przypadku orzeczonej wobec skazanego w pkt VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności i uwzględniając tą samą argumentację, Sąd dokonał ich połączenia i w ich miejsce wymierzył skazanemu T. M. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w łącznym 4 lat.

Sąd miał jednocześnie na względzie, że czyny, za które orzeczono te środki karne, miały charakter występków umyślnych i stanowiły wyraz braku poszanowania norm prawnych. Mając na względzie powyższe okoliczności przy łączeniu środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wymierzonych w tych sprawach należało zdaniem Sądu zastosować zasadę asperacji zbliżoną do zasady kumulacji.

III. Co do kary łącznej grzywny

Sąd, stosując zasady określone w art. 85 i w art. 86 § 1 k.k., dokonał również połączenia samoistnych kar grzywny, orzeczonych wobec skazanego:

-.

- w pkt I wyroku Sądu Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 13/15,

- w pkt II, III i IV wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 405/15.

Zanim jednak możliwe było dokonanie powyższego połączenia Sąd zobowiązany był, na podstawie art. 575 § 1 k.p.k., rozwiązać węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2015 roku w sprawie X K 405/15.

Czyny, za które orzeczono bowiem w tych sprawach samoistne kary grzywny popełnione zostały przed wydaniem pierwszego wyroku, tj. przed wydaniem wyroku w sprawie o sygn. akt X K 13/15, tj. przed dniem 02 kwietnia 2015 roku. Uwzględniając przy tym wymiar orzeczonych w tych sprawach samoistnych kar grzywny Sąd zastosował wobec skazanego zasadę asperacji zbliżona do zasady absorpcji dokonując ich połączenia i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych. Sąd uznał bowiem, że uwzględniając tożsamość naruszonych dóbr prawnych, bliskość czasową tych czynów oraz obecną sytuację skazanego (pozostawanie w zakładzie karnym i ograniczoną możliwość zarobkowania) jedynie taka kara może zostać uznana za sprawiedliwą. Kara ta mieści się w graniach kary łącznej grzywny, która mogła zostać orzeczona w wysokości od 70 stawek dziennych grzywny, co stanowi najwyższą ilość stawek dziennych grzywny (wymierzono je w pkt 3 i 4 wyroku w sprawie o sygn. akt X K 405/15), do 230 stawek dziennych grzywny, a zatem do sumy ilości stawek dziennych grzywny wymierzonych w sprawach X K 13/15 i w pkt 2 - 4 wyroku wydanego w sprawie X K 405/15. Nadto, w oparciu o art. 86 § 2 k.k. i przy uwzględnieniu treści art. 33 § 3 k.k. Sąd określił wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10, 00 złotych. Mając bowiem na uwadze sytuację materialną skazanego, który pozostaje w zakładzie karnym, ma ograniczone możliwości zarobkowe oraz uwzględniając najwyższą z wysokości stawek dziennych samoistnych kar grzywny podlegających łączeniu, tylko stawka w tej wysokości czyni zadość wymaganiom określonym w art. 33 § 3 k.k.

Pozostałe wymierzone skazanemu kary grzywny nie podlegały łączeniu z uwagi na treść art. 85 k.k. (w odniesieniu do kar grzywny orzeczonych w sprawach X K 58/14 i X K 246/14 zostały one wymierzone w oparciu o art. 71 § 1 k.k.). Natomiast kara grzywny wymierzona w sprawie X K 405/15 w pkt I wyroku – jako podlegająca łączeniu w ramach I ciągu przestępstw – również nie podlegała łączeniu z pozostałymi samoistnymi karami grzywny.

Jednocześnie, na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario, Sąd pozostałe rozstrzygnięcia, w zakresie w jakim nie podlegały one łączeniu, pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd orzekł również, w oparciu o art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. o zaliczeniu okresów rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego, w sprawach podlegających łączeniu, na poczet orzeczonych wobec niego w pkt III i w pkt VI wyroku kar łącznych. I tak, na poczet orzeczonej wobec skazanego w pkt III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt X K 758/14 w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 14 września 2015 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Natomiast na poczet orzeczonej wobec skazanego w pkt VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt X K 236/15 w okresie od 14 września 2015 roku do dnia 06 maja 2016, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd, mając na względzie treść art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków w postępowaniu sądowym, mając na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.